

Reba Maybury

Private Life

REGADEN

ISBN: 978-87-94311-29-8

EAN: 9788794311298

Reba Maybury
Private Life
Udstillingsperiode: 30.08.2025 – 26.10.2025

O - OVERGADEN
Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K
overgaden.org

Det er en stor fornøjelse at introducere denne publikation, der udkommer i forbindelse med Reba Mayburys soloudstilling *Private Life* på O - Overgaden. Over de seneste år har O - Overgaden med generøs støtte fra Augustinus Fonden produceret en publikationsrække, der udgives i forbindelse med kunsthallens soloudstillinger. Målsætningen med denne serie er at mangfoldiggøre samtalerne under og efter udstillingerne og åbne op for, at nyt materiale kan udspringe heraf.

I dette tilfælde har skribent og kurator Hugo Bausch Belbachir bidraget med et essay om voyeurismens og blikkets ambivalens i forhold til Mayburys praksis – en stor og varm tak for dette bidrag. Derudover har Maybury selv skrevet en tekst om udstillingens to dele og om en af sine forhenværende danske submissive mænd. Jeg vil gerne takke hele O - Overgadens team for den store indsats i forbindelse med udstillingen, og naturligvis også fanfare, vores grafiske designere, for deres dedikerede arbejde på denne publikation. Sidst, men ikke mindst, en særlig tak til Reba for at dele sit materiale – fra koncept og udvidede samtaler til tekstmateriale – med os alle sammen, både gennem udstillingen og denne publikation.

I sit kunstneriske virke trækker Reba Maybury på sin position som dominatrix under aliaset Mistress Rebecca, idet hun lader sine underkastede mænd – også kaldet *submissives* – udføre instruktionsværker på hendes befaling.

På O - Overgaden præsenterer Maybury en serie malerier fra 2025, som alle er baseret på mal-efter-talsæt. Værkerne gengiver den franske impressionist Edgar Degas' serie af pasteltegninger på papir, som afbilder kvinder fra arbejderklassen, ofte læst som sexarbejdere, der vasker sig. De nøgne kvindelige kroppe, hvis 'klodsede positurer' fylder hele billedfladen, er optagede af det ofte usynlige arbejde, som er forbundet med intimitet og sexarbejde: at holde kroppen ren. Degas' komposition er grundlæggende voyeuristisk

– kvinderne observeres bagfra eller med ansigtet vendt væk, som upersonlige, objektiviserede kroppe, der ikke ser tilbage. Hvor Degas' berømte værkserie synes at skjule sin iboende mandlige dominans gennem brugen af blødt lys og douce farver, afslører de upolerede, grove gengivelser, skabt af forskellige submissives, en brutal virkelighed bag disse kvindelige motiver.

I udstillingens andet rum udsender duftspredere en forfalsket version af Diors mandeparfume *Sauvage*, det franske ord for rå, krænkende, vild. Gennem de sidste ti år har duftens reklameansigt været Johnny Depp – skuespilleren, der samtidig har været anklaget for vold i hjemmet af sin ekspartner, Amber Heard, i to højprofilerede retssager. I retten benyttede Depps forsvarsteam den velkendte strategi 'deny, attack, and reverse victim and offender' (DARVO), hvor kritik afværges ved at forbytte rollerne mellem krænker og offer. I 2023 fornyede Johnny Depp sin kontrakt med Dior for 20 millioner dollars, den største sum nogensinde for at promovere en herreparfume.

I den bagerste sal introduceres et element af overvågning: Publikum ser sig selv, mens de ser på de badende kvinder, der observeres og seksualiseres selv midt i et af livets mest banale eller hverdagslige gøremål. Ved at udlicitere det trivielle arbejde, der ligger i selve produktionen af kunstværket, peger Maybury på magtforholdet mellem dominans og underkastelse. Her vender hun rollerne mellem observatør og observeret, eller sågar mellem krænker og offer, som er indlejret i både vores kønnede, private liv og vores offentlige, kulturelle institutioner, på hovedet. Hvis dominatrixen som sexarbejder typisk bliver set som en underholdende og undertrykt fantasi – lidt som kunstneren ofte gøres til samfundets underholdende 'underdog' – så er det her Mayburys submissives, og i sidste ende også hendes publikum, der sættes i arbejde og observeres, hvilket undergraver og perverterer den stereotype forståelse af, hvem der egentlig tjener hvem.

Rhea Dall
Leder og chefkurator på O - Overgaden,
september 2025

ARBEJDE, VOYEURISME OG BLIK

REBA MAYBURY OG ANVENDelsen AF DET EROTISKE

Hugo Bausch Belbachir

Edgar Degas var en passioneret opera- og teatergæst. Han var fascineret af dansernes bevægelser (hans venner påstod, at han selv uden problemer kunne lave arabesque- og entrechat-trin). Særligt var han glad for at komme til prøver, hvor han kunne betragte danserne, ikke mens de dansede, men mens de hvilede sig, smidigt bagudbøjede rygge i kontrast til de rigide positioner, som dansen kræver, ansigtsudtryk, der afslører den belastning og det ubehag, som må skjules under forestillingerne. Siddende, strækende, udmattede kroppe i en slags uværdigt svækket smerte. Ofte sad der også en anden mand tæt ved, i sceneperiferien, en slags værge, som måske ville gøre en af danserne til sin næste *cocotte*.¹ Degas' interesse i disse former for arbejde afspejler en fascination af moderne betingelser for kvinders underlegenhed, tilstedsvarrelsen af *à la tache*²-kvinder i hans malerier: dansere, vaskekoner, husmødre – og derfra til *à la mode*³ i moderne litteratur. Émile Zola vedkender sig at være inspireret af Degas' arbejdende kvinder i sin roman *L'Assommoir* – og i særlig grad af deres udmattethed. Som regel er hans mange nøgenportrætter udført i klassisk Ingres-stil (en kunstner, han mødte i sin studietid), de er en slags arabesker, der gradvist genfortolker Ingres' repræsentationssystem i retning af en mere snoet, mindre idealiseret stemning. Poseringerne blev bevidst mere ubeskyttede, var mere i bevægelse, og kompositionerne fik mere dokumentarisk karakter.

Der er en primitivitet over hans pastelserier af kvinder i gang med deres toilette, som fuldstændig afmystificerer de afbildede figurer, deres kvindemathed, som kun anerkendes i kraft af nydelsen ved den maskuline, betragtende voyeur-oplevelse.

1. Edgar Degas, *Rehearsal of a Ballet on Stage*, 1874.

2. "At task/I gang med arbejdet".

3. "Trendy".

Dette blik – som tit ses hos Degas i form af en mandstilstedsvarrelse i motivet og også gentages af kunstneren i selve maleprocessen – antyder dansernes sociale position på tærsklen til det 20. århundrede som værende på kanten af det respektable og inden for de samme rammer som sexarbejdere. Ballerinaer kom fra beskedne socioøkonomiske kår og modtog kun en tarvelig pension fra operaen. De blev tit kompenseret økonomisk for seksuelle ydeler til deres velgørende. Deres kostumer var præget af semi-nøgenhed (blottede bryst, hals, skuldre og ben) og stod i stærk kontrast til borgerskabets dresscode. Mandlige velgørende, stamgæster som Degas, blev givet privilegeret backstage-adgang til prøverne. Efter forespørgsel kunne man diskret nærme sig en *maquerelle* – en slags alfons eller mellemand i kulissen – og arrangere et møde med en danser i et separat værelse.

Til reproduktionen af Degas' pastelmalerier hervede Reba Maybury nogle af de submissive mænd (såkaldte subs), der tidligere havde bidraget til hendes reproduktion af Toulouse-Lautrecs *Lægeinspektionen* (1894; 2022). Maleriet forestiller to kvindelige sexarbejdere, som venter på en lægeundersøgelse på et parisk bordel. Begge kvinders skørter er rullet op om deres taljer, de er halvnøgne, kroppen er delvis blottet – det her "interchangeable element of sex work"⁴ – mens de venter på lægens dom. Hvis de viste tegn på könssygdomme, eksempelvis syfilis (der tilintetgjorde det 19. århundredes borgerskabs-status quo godt og grundigt), ville de blive sendt i fængsel. På samme måde afbildes kvindefigurerne i Degas' kompositioner gentagne gange i afklaedt tilstand. Deres kroppe er ofte i kompromitterende stillinger, siddende på hug, set bagfra, en understregning af deres fysiske underlegenhed. Vigtigst er deres eget blik frarøvet muligheden for transcendens, det er begrænset til deres umiddelbare huslige eller kropslige pligter, de har aldrig lov til at hæve sig over arbejde og funktion.

Sexarbejdets ideologiske logik, set gennem de ydre historiske, kulturelle og politiske begrænsninger, der omgiver det, handler grundlæggende om en økonomi, hvori sexarbejderen og hendes ydeler vareliggøres. Sammenhængen mellem denne omstændighed og den moderne kapitalisme, som Reba Mayburys arbejde undersøger – ikke mindst i kraft af sit virke som Mistress Rebecca – ligger netop i at vende det etablerede transaktionssystem på vrangen. 'Klienten' indtager positionen som submissiv og bliver således den vare, der både står for produktionen og udvekslingen (hvert reproduceret maleri er opkaldt efter den sub, der har malet det, og som Mistress Rebecca har navngivet), mens deres egen værdi absorberes totalt, og sexarbejderen positioneres i retning af en suverænitet, der bibeholder autonomien, både moralsk og in action. I *Faster Than An Erection* (2024) skriver Reba Maybury: "Fetish is an area of the absurd because it is inherently about an infatuation with what is dead. When I am fetishized for My strength as a Woman I must not allow the attraction

4. Reba Maybury, *Faster Than An Erection*, Wet Satin Press, 2024.

of these men towards Me to be an attraction to someone without a heartbeat, but rather a desire rooted in action. I am not an object, nor a play thing. My autonomy is palpable and much like an orgasm I am formlessly alive."⁵ Når hun skriver, refererer Reba Maybury til sig selv (Me) med stort M, til kvinder som She eller Her – og he med lille h, hvad angår mænd. Efter for nylig at være flyttet fra England til Danmark er det også gået op for kunstneren, at landets ligestillingsfacade lader til at forstyrre dynamikken i en dominatrix/submissive-relation. Hun har oplevet, hvordan mange af de subs, hun har mødt, fortsat tror på ligestilling mellem dem og på den måde både ødelægger muligheden for Mistress Rebeccas fulde kontrol og for deres egen fulde underkastelse. Som reaktion overvejer kunstneren: "Are there any really submissive men in Denmark with kindness for Women, and respect out there?"

Denne udkommandering af erotisk værdi er et led i en historisk genopdyrkning af erotiske ressourcer som noget, der er forbundet til individuel magt – og dybt forankret i uartikulerede, ikke-anerkendte domæner, som kvindelig erfaring ofte er. I tråd med Audre Lordes teoretiske rammesætning, særligt i *The Uses of the Erotic, The Erotic as Power*,⁶ er denne dynamik karakteriseret ved en vedkendelse af dens undertrykkende natur – i hvert fald når den manifesterer sig gennem kvindelige subjekter og fordrejes til en antitese til herskende sociale og politiske normer. Via sin fordybelse i disse begreber, både som dominatrix og ved at inkorporere dem analytisk såvel som konceptuelt i sit arbejde, genfortolker Reba Maybury det erotiske som kilde til selvdænsvænt og selvejet magt – en iboende kraft indlejet i personlige og kollektive kvindelige erfaringer. Dermed udfordres den bagvaskelse, marginalisering og devaluering, som disse erfaringer historisk har undergået i vestlige samfund.

Man kan spørge: Hvad sker der, når vi omstrukturerer vareudveksling fra det arbejdende perspektiv ved at tilbagesælge objekter til kapitalen, så at sige – og på den måde etablerer en slags autonomi for objektet via recirkuleringen? Forløbet folder sig ud som følger: Der er Degas-maleriet, dets eftertid (det vil sige kunsthistoriens autoritative diskurs), og i sidste ende er der reproduktionen i kraft af Reba Mayburys konceptuelle gestus. Og gennem hele dette forløb forbliver oplevelsen af mandens dominans over kvinden intakt. På ethvert historisk niveau. Volden er den samme, og det er netop den omstændighed, der muliggør, at Reba Mayburys malerier – som er produceret uden for hende selv, gennem Mistress Rebecca – genererer et system, der forstyrrer maleriets, og dermed kunsthistoriens,

5. Reba Maybury, *Faster Than An Erection*, Wet Satin Press, 2024.

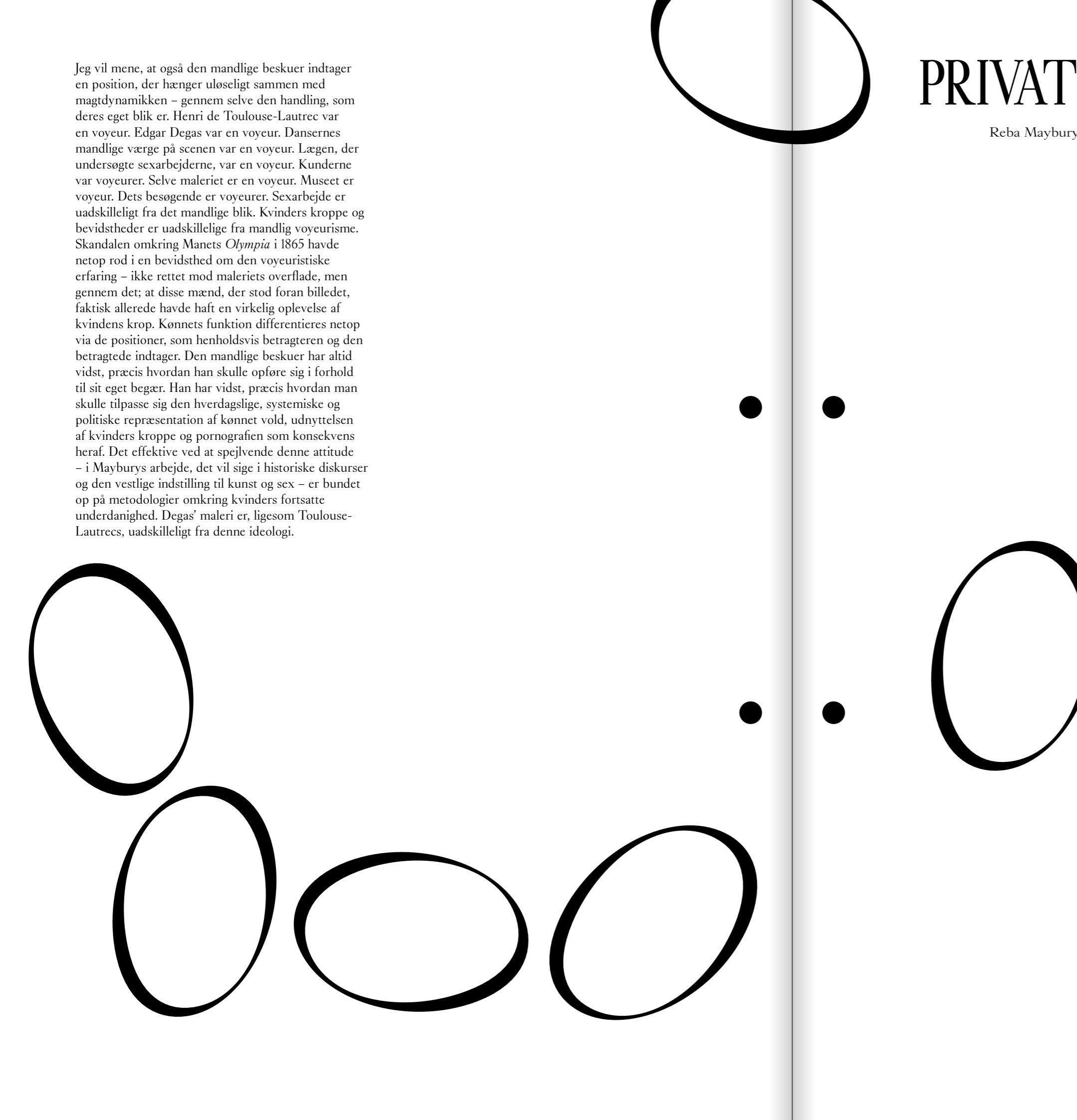
6. Audre Lorde, *The Uses of the Erotic, The Erotic as Power*, forelæsning ved the Fourth Berkshire Conference on the History of Women, Mount Holyoke College, 25. august 1978, og senere udgivet som pamflet af Out & Out Books (via The Crossing Press). Genoptrykt i "Sister Outsider: Essays and Speeches by Audre Lorde", Crossing Press, 1984.

fremadskridende bevægelse fra koncept til objekt ved at spejlende den fra objekt til koncept. Det handler ikke primært om et Degas-maleri, men snarere om et system af kønsdominans og dennes repræsentation op gennem historien. Oplevelsen af, at subjektets krop er spærret inde i Degas' maleri, er uadskillelig fra oplevelsen af Reba Mayburys krop – som kunstner, som dominatrix, som kvinde. I begge udgaver af maleriet træder *den samme* kvinde ud af billedet – hendes erfaring er enestående på lige fod med alle kvinders erfaringer.

Toulouse-Lautrec beundrede Degas og nærværende hans oeuvre; hans studier af parisiske dansere og prostituerede, deres liv og miljøer, som stadig i dag associeres med Moulin Rouges dekadente, forboeme-ekstravagance, er en direkte udløber af Degas' interesse for selv samme arbejderklassekvinder. Den ideologiske ramme har til gengæld undergået intens kommercialisering i forhold til begge maleres eftermåle og er blevet en nærmest prototypisk parisk identitetsmarkør – den realisme, der tilskrives Degas, er både tæt knyttet til den enorme betydning, som litteraturen fra slutningen af århundredet har fået i litteraturhistorien, og til nostalgiens efter en slags boheme-laissez aller.⁷ I dag er denne æstetik nærmest synonym med den franske turistindustriens selv billede og kan på den måde sløre enhver potentiel forbindelse til volden og undertrykkelsen, som kvinder historisk set har stået model til. Edgar Degas' malerier af arbejdende kvinder indrammer denne systemiske ydmygelse, ved igen og igen at afbilde kvinderne i en slags venteposition i forhold til den vold, der knytter sig til deres arbejde. Souveniren – her i form af det reproducerede maleri og dets objektificering som sådan – er selve forbruget, ikke af sexarbejderen, men af det submissive arbejde udført for Mistress Rebecca; det omhyggelige, præcise, usynlige arbejde, som er det kvindelige vilkår, bliver vendt på vrangen gennem produktionen og reproduktionen af selv samme historiske vilkår udført af mandlige subs. Som resultat, og som en slags sammentræf, opfattes kvindernes arbejde som usynligt. Med samme logik kan man sige, at sex og kunst som performativ aktér er omskiftelige inden for rammerne af en specifik struktur, et delt sprog, gennem vareliggørelsen af den submissive krop snarere end kunstnerens, såvel som det objekt/produkt, kroppen refererer til. Relationen mellem sex og kunst er her et gensidigt afhængighedsforhold.

Reba Mayburys arbejde med ophavsret, vareliggørelse og performance skriver sig ind i en radikal tradition, der omfatter feministiske kunstnere som Cosey Fanni Tutti, Andrea Fraser og Sherrie Levine. Og det er inden for dette erfarringsrum, at hendes praksis bliver operativ; spørgsmål om blikkets strukturelle logik, dets autoritære diskurs, den simultane beundring for og væmmelse ved billedet, de indrammende mekanismer og subjektets perceptuelle, affektive engagement i reproduktionen af magtstrukturen i det institutionelle rum, som museet er.

7. "Letting go/Give slip".

Jeg vil mene, at også den mandlige beskuer indtager en position, der hænger uløseligt sammen med magtdynamikken – gennem selve den handling, som deres eget blik er. Henri de Toulouse-Lautrec var en voyeur. Edgar Degas var en voyeur. Dansernes mandlige værge på scenen var en voyeur. Lægen, der undersøgte sexarbejderne, var en voyeur. Kunderne var voyeurer. Selv maleriet er en voyeur. Museet er voyeur. Dets besøgende er voyeurer. Sexarbejde er uadskilleligt fra det mandlige blik. Kvinders kroppe og bevidstheder er uadskillelige fra mandlig voyeurisme. Skandalen omkring Manets *Olympia* i 1865 havde netop rod i en bevidsthed om den voyeuristiske erfaring – ikke rettet mod maleriets overflade, men gennem det; at disse mænd, der stod foran billedet, faktisk allerede havde haft en virkelig oplevelse af kvindens krop. Kønnets funktion differentieres netop via de positioner, som henholdsvis betragteren og den betragtede indtager. Den mandlige beskuer har altid vidst, præcis hvordan han skulle opføre sig i forhold til sit eget begær. Han har vidst, præcis hvordan man skulle tilpasse sig den hverdagslige, systemiske og politiske repræsentation af kønnet vold, udnyttelsen af kvinders kroppe og pornografiens som konsekvens heraf. Det effektive ved at spejlende denne attitude – i Mayburys arbejde, det vil sige i historiske diskurser og den vestlige indstilling til kunst og sex – er bundet op på metodologier omkring kvinders fortsatte underdanighed. Degas' maleri er, ligesom Toulouse-Lautreks, uadskilleligt fra denne ideologi.

PRIVATLIV

Reba Maybury

DEL 1

Impressionisten Edgar Degas lavede i slutningen af 1800-tallet en serie pasteller af nøgne kvinder i Paris, der vasker og tørrer sig.

"Den nøgne krop afbildes altid i stillinger, der forudsætter et publikum. Men mine kvinder er simple, ærlige væsner, der ikke er bekymrede for noget udover deres konkrete beskæftigelser... Det er, som om man kigger på deres uskyldighed gennem et nøglehul" – Edgar Degas

Degas' værker blev både hyldet og kritiseret i deres samtid for de 'kluntede' stillingers originalitet, men også for perspektivet – som om beskueren tårner sig op over kvinderne. Lovprisningen skyldes en åbenbart fremsynt opfindsomhed, hvad angår netop perspektiv, det ligner snarere kameraskud end klassisk komponerede figurer, der poserer i nemt afkodelige og bevidste portrætter. I disse malerier har man derimod en fornemmelse af, at kvindernes kroppe, måden, de er i gang med noget, bliver zoomet ind på uden deres vidende.

Degas malede aldrig de her kvinders ansigter. Hans evner blev besunget.

"Kvinder kan aldrig tilgive mig, de hader mig, de føler, jeg afvæbner dem. Jeg viser dem i deres koketteri" – Edgar Degas

Prik-til-prik-malerier er malesæt, som er lavet til udførelsen af et allerede optegnet billede. De inkluderer som regel pensler, små tuber maling med nummererede labels og et læred med påtrykte kanter og tal. Maleren vælger en farve, der stemmer overens med et af tallene, og maler så med denne farve på et af de markerede områder på læredet, lidt ligesom i en malebog. Det, at beordre mine submissive mænd til at udføre et prik-til-prik-maleri for mig, er en måde, hvorpå de kan have en oplevelse med kunst uden at være kunstneren, en afslappende aktivitet for voksne, der ikke stiller krav om kreativitet, men bare er afslapning.

Det er ikke langt fra en kunde hos en sexarbejder eller en turist på besøg i en by – deres fritidsagtige forbrugsoplevelser, der ikke tager noget ansvar for lokal kultur, politik eller stedets velbefindende som sådan. Der er bred enighed om, at de kvinder, der poserede for Degas, var sexarbejdere. At vaske sig er et af de usynlige aspekter af sexarbejderens profession, og det er ofte en kvindes job, uanset hendes profession, at gøre rent efter mænd. Jeg har forsøgt at finde ud af, præcis hvor mange Degas-værker der forestiller kvinder, som vasker sig selv, men det har ikke været muligt at finde et præcist tal, dog er der ingen tvivl om, at det er: mange.

Kan det klassificeres som en besættelse? Der er en intetrigende uskadelighed over disse billeder af kvinders ansigtsløse, nøgne kroppe, som der spioneres på, og det ordinære ved deres nøgenhed siver nu ind i kunsthistorien. Og jeg tænker, at det er det mest luskede ved overgrebets banalitet.

Hvem betragter betragteren?

DEL TO

Overvågning er en allestedsnærværende realitet i moderne samfund, og visse mennesker overvåges altid mere end andre. Faktisk føler visse mennesker sig berettiget til at kigge mere end andre. I sådan en grad, at det bliver en af den menneskelige eksistens' skyggesider.

I sig selv kan beviser medføre de mest utrolige, patetiske følelser, når man kigger på dem. Rent materielt er beviset ofte en lille, sørgetlig ting sammenlignet med selve handlingens massivitet.

Er det en ren handling at betragte nogen uden vedkommendes vidende?

Nogle gange er beviser helt ekstremt gyldige, men straffen eksisterer simpelthen ikke. Mange mennesker slipper af sted med kriminalitet, på trods af den tungeste bevisbyrde. Nogle gange, selv med de mest strukturerede beviser imod sig, kan visse kriminelle blive gjort til helte.

Da jeg spurgte en håndfuld af mine submissive ind til kriminalitet, de har begået, indrømmede de at have kørt for hurtigt, urineret i offentligheden, købt og indtaget ulovlige stoffer, kørt spritkørsel, taget offentlig transport uden billet, været i slåskamp med andre mænd eller have begået civil ulydighed i forbindelse med demonstrationer. Kriminalitet mod kvinder bliver aldrig nævnt. Betyder det, at kriminalitet mod kvinder ikke findes?

Er kvinderne i Degas' billeder af kvinder, der vasker sig, reelt rigtige kvinder? Er det at kigge på disse kvinder et billigt kick eller snarere et dyrt ét?

Det antages som regel, at en voyeur er en mand. Deraf det populære engelske udtryk "peeping Tom".

Et privatliv, der er vanskeligt at begræbe, at forstå, at få adgang til, inviterer så meget desto mere til at blive penetreret. Begæret efter at vide, hvordan nogen enten overlever eller opfører sig i et privat hjem, i deres eget snavs, bliver så meget desto mere ønskværdigt, jo mere præcis deres offentlige fremtoning er.

Desværre er misogyni ikke-kønnet, misogynien kan og vil kunne besidde ethvert køns psyke.

Hvordan kan vi definere pornografi? Er det pornografiske altid sensationelt? Og er det, der var spirituelt for 150 år siden, stadig spirituelt i dag? Er voyeurisme spirituelt?

Hvad er beskuerens position? Hvilke stillinger kan han lide, og hvem betragter ham? Stående, siddende, på hug, på alle fire, på knæ, liggende på ryggen eller siden?

Frygt er antitesen til erotisme, at være ægte bange hæmmer orgasmens potentiale til at folde sig ud, og orgasmer er det bedste i verden.

Nogle gange vil mennesker penetrere andre menneskers privatliv. Nogle gange vil mennesker ødelægge andre, og der findes en *infinity pool* af selvhævdelse dér.

Nogle gange ville jeg ønske, jeg var en homoseksuel mand, og nogle gange, hvis ikke for det meste, slipper visse mennesker af sted med ting.

WHITE ALBUM, DANSK STUDERENDE (BUSINESS), KØBENHAVN, DANMARK – UFÆRDIG, 2024

36 farver, akryl på printet lærred, 50 × 50 cm, ufærdigt

Reba Maybury

Når Jeg møder en sub for første gang, stiller Jeg ham altid en række spørgsmål for at vurdere hans maskulinitet og submissive natur. Jeg spørger ofte subs om deres kulturelle smag, eftersom det tit tegner et ret afslørende billede af deres værdier og underliggende politiske tilbøjeligheder.

Da Jeg spurte denne sub, hvad hans yndlingsplade var, sagde han, at det var *The White Album* af The Beatles. Det virker bredt vedtaget, at The Beatles er verdens 'bedste' band, og at de derudover kan opfattes som den hvide samtidsmaskulinits arkitekter. Ikke desto mindre er det et ret besynderligt valg af yndlingsplade for en 25-årig i 2024. De spillede en Nina Simone-sang på den bar, vi mødtes på, og Jeg bad ham fortælle mig, hvem det var der sang. Han kendte ikke sangen og vidste heller ikke, hvem Hun var, og virkede ligeglads med sin egen uvidenhed, hvilket, for Mig, er den største ydmygelse, han kunne have oplevet.

White Album var også forbløffende hvid. Da han kom ind på den bar, hvor Jeg selv og Lady Lucille mødte ham første gang, troede Jeg, han var en meget ældre mand, måske endda i 60'erne, eftersom hans hår var en ret chokerende nuance af blond. Han klædte sig også som en meget ældre mand. Han havde en hvid skjorte på med et næsten forsvindende blomstermønster på kravlen, spidse ladersko og jakkesætsbukser, hvilket fik ham til at fremstå som en mand, der fandtes i en tid, hvor han aldrig behøvede at bevise sin faktiske eksistens, en samtidsafvisende tid, der omfavnede traditioner – og dermed potentelt også ungdommen.

På White Albums fetish-profil havde han postet en guddommelig, tegneserieagtig tegning af et heteropar, der bliver gift. Kvinden var stor og buttet og havde en snor i hånden, der sad fast om den lillebitte, skælvende og nøgne goms kønsorganer, alteret var prydet med et stort Kvindelogo, og en gruppe udelukkende Kvindelige gæster stod i baggrunden. Han sagde, at han ingen interesse havde i et forhold til en Kvinde, hvor han ikke er submissiv, og at han ikke kan have sex på nogen anden måde.

I de snart tre år, jeg har boet i Danmark, er det ikke lykkedes Mig at finde en robust, lokal sub til at tjene Mig. Er det det danske demokratis ligestillingsstatistikker, som giver danske mænd grund nok til at tro, at kampen er ovre, at Kvinder og mænd virkelig er lige i Danmark, hvilket så betyder, at de ikke fuldt ud kan underkaste sig i en sadomasochistisk dynamik? Betyder det, at de ikke kan tro på, ikke engang i fantasien verden, at en Kvinde kan være dem guddommelig overlegen? At de ikke engang kan underkaste sig en Kvinde i fantasien? Betyder det, at danske mænd ikke tror på alle de skrækkelige ting, mænd gør?

Den danske velfærdsstat skaber mange progressive og vidunderlige forudsætninger for, at dens borgere kan leve bedst muligt, men det betyder ikke, at misogynien bare forsvinder i takt med nye barselsregler eller statistikker om ligestilling på arbejdsplassen. Desværre er misogyni en allestedsnærværende form for vold, der bliver ved med at findes overalt, i vores sind, og som har indflydelse på, hvordan vi opfører os – hvad end vi vil det eller ej. Kun ved at være bevidste om dens allestedsnærværelse kan vi ændre vores egen adfærd.

Tænk blot på det nordiske paradoks: Danmark er et foregangsland på ligestillingsfronten, men har uforholdsmaessigt mange tilfælde af partnervold mod Kvinder i forhold til andre europæiske lande.

Og så er der Janteloven, den skandinaviske samfundssatire fra 1933, der udspiller sig i en fiktiv dansk landsby, men hvis observationer stadig resonerer. I den her historie ser landsbyens indbyggere ned på ambitioner om at være bedst, at tro, man er bedre end andre, er indbegrebet af vulgaritet, man skal hellere dukke hovedet, blive ved med at være et får – passe ind. Konformitet er åbenbart godt for samfundets velbefindende. Protestantisme driver afskyen ved dekadence frem. Hvis dette virkelig er en ting i det danske samfund, hvorfor skulle en dansk mand så opfatte et andet menneske, og i dette tilfælde en Dominatrix, som noget exceptionelt, når det er ligestilling, der løber i hans årer?

Konform er det sidste, en Dominatrix er. Selve Hendes væsen går imod normativiteten, og Hun bor i en verden, hvor regler vendes på hovedet, Hendes praksis har rod i omstyrtelsen af hierarkier. Hun hyldes for sin styrke, stamina og exceptionalisme. Og i et land som Danmark, hvor hierarkier 'åbenbart' ikke findes, og hvor der ses ned på det exceptionelle, også 'satirisk', er der i Min hidtidige erfaring ikke særlig god grobund for Kvindelig dominans.

Andre danske Kvinder har tit fortalt mig, at datingapps er fyldt med submissive mænd. Det rejser dette spørgsmål i mig: Ønsker disse mænd at opleve underkastelsen uden egentlig at ønske sig, at en Kvinde er dem overlegen? Er begærret efter underkastelse udelukkende ensidigt?

Dominerende Kvinder er ikke sat i verden for at tjene submissive mænd. Når Mine subs arbejder for Mig, er det en måde, hvorpå de kan tilbyde Mig noget, der faktisk gør Mig mere magtfuld, og ikke kun magtfuld i deres fantasi. Jeg forklarede dette til White Album, og han gik med til at blive brugt til at lave et maleri for Mig.

Da det gik op for ham, at han ikke kunne færdiggøre maleriet på en aften, gav han op og gav Mig det ufærdige maleri tilbage. Den slags langsomme ild, Jeg plejer at bruge i min praksis, var for langsom for ham, han ville have omgående tilfredsstillelse, måske noget, der kunne minde om et engangsknald eller et besøg hos en sexarbejder. Billig, hurtig, nem spænding. Dog gav han Mig det ufærdige maleri tilbage i al høflighed og effektivitet, hvilket Jeg satte meget pris på. Der var noget integritet. Ikke desto mindre sluttede relationen, da han gav op på maleriet. På trods af det ufærdige maleri er Jeg nødt til at høste frugterne af det arbejde, Jeg allerede har lagt i ham, og selv et forfejlet underdanighedsforsøg er et bevis på underdanighed. Mit arbejde må ikke gå til spilde. Måske er et ufærdigt prik-til-prik-billede endnu mere sølle end et, der er færdigt, og Jeg kan godt lide idéen om at profitere på en mands patetiske fiasco.

Når Jeg kigger på hans ufærdige billede, tænker jeg på hans seksualitet som hans malestil, forhastet, med meget begrænset opmærksomhed rettet mod sin Dominatrix' nydelse, og i sidste ende blot et begær efter sin egen hurtige, protestantiske tilfredsstillelse.

O – OVERGADEN
Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K
overgaden.org

Reba Maybury
Private Life
Udstillingsperiode: 30.08.2025 – 26.10.2025

Reba Maybury (f. 1990) er britisk billedkunstner, forfatter og politisk dominatrix bosat i Funder udenfor Silkeborg. Hun er uddannet fra Central Saint Martins i London (2013) og har udstillet på blandt andet LC Quiescer, Tbilisi (2025); Company Gallery, New York (2024); Museum of Contemporary Art, Rom (2021); HFKD, Holstebro (2021); Kunsthall Charlottenborg, København (2020) og LUMA Westbau, Zürich (2019).

ISBN: 978-87-94311-29-8
EAN: 9788794311298

Redaktør: Nanna Friis
Tekst: Rhea Dall, Hugo Bausch Belbachir,
Reba Maybury
Oversættelse: Nanna Friis
Korrektur: Sofie Vestergaard Jørgensen
Foto: David Stjernholm

Denne publikation er støttet af Augustinus Fonden

Reba Mayburys udstilling har modtaget støtte fra Statens Kunstfond, Lemvig-Müller Fonden

Grafisk design: fanfare
Typografi: Glossy Magazine, Bold Decisions
Trykt hos: Raddraaier, Amsterdam

Trykt i 150 eksemplarer

To the One and
only
Mistress Rebecca
With love +
respect — Tim H

SIR JACOB EPSTEIN
Jacob and the Angel 1940-1
Alabaster 243.8 x 121.9 x 121.9 cm
Tate Gallery (T07139)
Purchased with assistance from the National Lottery through
the Heritage Lottery Fund, and from the National Art Collections
Fund 1996

Printed for the Trustees of the Tate Gallery
by Saunders & Williams Ltd, Belmont, Surrey 25M0197

Tally for Mistress Rebecca

1 = 1 hr 1 = 1 colour

Time Spent Painting* Colour Sections Completed

||||| ||||| ||||| ||||| ||||| ||||| ||||| |||||

* whilst locked in chastity

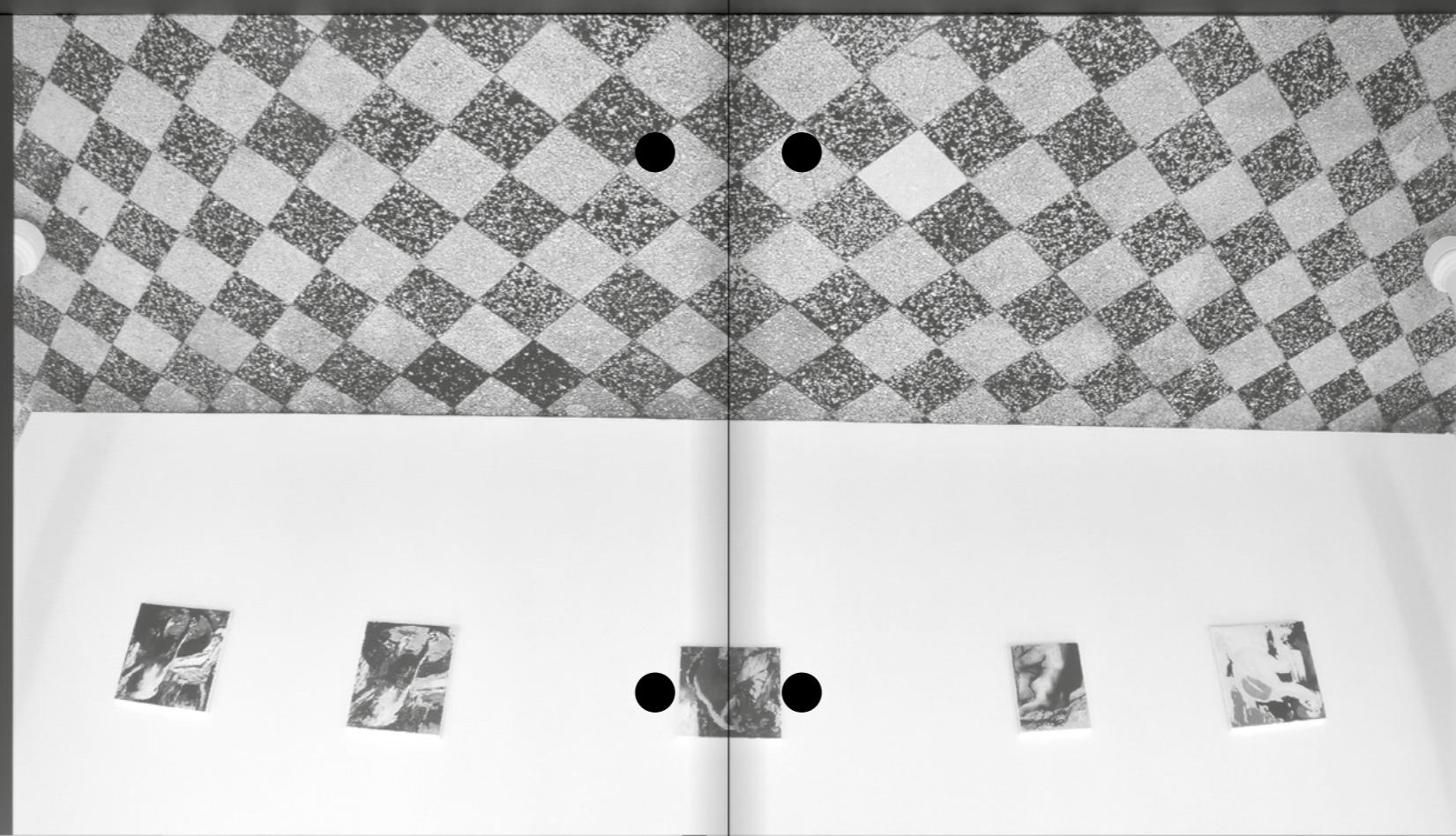

Domi
men.
a way
make
their
and he

Often I have been
has not proven to
even statistically
dating apps are
with this question
of submittting
to be superior?

Dominant Women are not here to serve submissive men. Having My submissives work for Me works as a way of them offering something to Me that actually makes Me more powerful and not just powerless in their fantasy. This was explained to White Album and he agreed to be used to make a painting for Me

Looking at this unfinished painting by numbers kit makes Me think of his sexuality as his painting style: rushed with a small attention span for his Dominatrix pleasure and, ultimately, a desire for his own quick protection satisfaction.

Ręba Mayabury (b. 1990) is a British visual artist, writer, and political dominatrix based in Finsbury near Stikleborg. She has exhibited at venues including LG Lugresser, Tbilisi (2025); Central Saint Martins in London (2021) and graduate from Central Saint Martins in London (2019). She has exhibited at venues including LG Lugresser, Tbilisi (2025); Company Gallery, New York (2024); Museum of Contemporary Art, Rome (2021); HKD, Holstebro (2021); Kunsthalle Charlottenborg, Copenhagen (2020); and LUMA Webster, Zurich (2019).

O—OVERGARDEN
Overgaden neden Vandet 17, 1414 København
www.ergarden.org
Reba Maybury
Private Life
Exhibition period: 30.08.2025 – 26.

EAN: 978945129898
ISBN: 978-94512-9898

This publication is funded by Augustinus Foundation
Editor: Nanna Frisius
Text: Rhea Daal, Hugo Bausch Beelbachir,
Reba Maybury
Translation: Namna Frisius
Copy editing: Susanah Worth
Photo: David Sjernholm

Printed at: Raddrääter, Amsterdam
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions

Printed in edition of 150 copies

A Dominatrix is not a conformist. Her very existence is meant to go against normality. She lives in a world where rules are turned upside down. Her practice is rooted in subverting existing hierarchies. She is glorified for her strength, stamina, and exceptionalism. And in a country like Denmark where hierarchy "apparently" does not exist and individuality is looked down upon,

Then there is the issue around the Law of Jane, from a 1973 satire of Scandinavian Society based in a fictional Danish village, that has proven all too resonant in its observations. In this story, the people of the village look down upon ambitions for excellence as the epitome of vulgarity, and it is considered better to keep your head down, remain a sheep, and fit in. They consider thinking that you are above anyone else as the epitome of vulgarity, and it is considered better to remain a sheep, and fit in. Domitoriality is apparently good for society's general well-being. Protectionism drives a disapproval of decadence. If it is true that these attitudes run through Danish Society, why would a Danish man see another person, and in this case a Domatrix, as exceptional? When equality apparently runs through his veins?

Just consider the Nordic paradox: Denmark is a leading country for gender equality yet has disproportionately high rates of intimate partner violence against women compared to other European nations.

The Danish welfare state provides many progressive and wonderful interventions for people to live fully but that doesn't mean misogynistic attitudes simply disappear with every new form of parental leave that emerges or statistics in gender equality in the workplace. Unfortunately, misogyny is an ever-present form of violence that lingers everywhere and is in all of our minds, affecting how we think and act, whether we like it or not. It is only through being conscious of its ever-present atmosphere that we can be courageous to make changes with our own behavior.

In the three years that I have lived in Denmark, I have failed to find a sturdy local submissiveness to serve Mc. Are the statistics of gender equality that Danish Democracy provides enough of a reason for many Danish men to think that the fight is over, that Women and men in Denmark really are equal, meaning that they can't really submit in a gendered sadomasochistic dynamic? Does this mean that they cannot believe, even in the realm of fantasy, that a Woman can be divinely superior? That they cannot be below a Woman within the extravaganza of fantasy? Does this also mean Danish men do not believe in all the terrible things men do?

On White Album's fetish profile he posted a divine cartoon drawing of a straight couple martyring. The Bride, huge and buxom, was holding a lead that was attached around the genitals of the tiny, quivering naked room, and the altar possessed a large Female backgrund. He said he has no interest in a relationship with a Woman where he isn't submissive, and that he has no interest in sex in any other way.

wrote about him was also astoundingly witty; when he walked into the bar in Copenhagen where Myself and My Lady Lucille first met him, I thought he was a much older man, perhaps even in his 60s, hence his hair being such a shocking tone of blond. Wearing a white shirt with a collar minutely decorated in a flower print, pointed leather shoes, and suit trousers presented him as a man who only existed in a present that never needed to prove its existence, something that reflected the contemporarily and embraced tradition and, with that, potentially youth too.

alongside, that they could be considered architects of contemporary white masculinity. However, that being said, this choice as a favorite album of a 25-year-old in 2024 did seem rather strange. A song by Nina Simone was playing in the bar where we met and I asked him to identify whose voice it was. He didn't know the song or who She was and seemed unbothered by his ambivalence. To me, this ambivalence was the biggest humiliation he could have experienced.

Upon asking this submissive man what his favorite record was, he told me that it is the *White Album* by The Beatles. It is commonly considered that The Beatles are the "best band in the world" and,

way to build a portrait of their values and underlyings political inclinations.

When I first meet a potential submissives, I will ask them a variety of questions in an attempt to gauge their masculinity and submissive nature. Asking submissive men about their taste in culture can be a very revealing

Reba Maybury

36 colors, acrylic on printed canvas, 50 x 50 cm unframed

BUSINESS STUDENT 25, COPENHAGEN - DENMARK, UNFINISHED, 2024

WHITE ALBUM, DANISH

- Sometimes people want to penetrate others' private lives.
- Sometimes people want to destroy others and their lives inanity pool of entitlement.
- Sometimes I wish I was a decadent homosexual man and sometimes, if not most of the time, some people get away with things.

What position is the watcher in? What positions does he like best and who watches him? Standing, sat, crouching, all fours, kneeling, laying on the back or sides?

Fear is the antithesis to criticism; to be truly scared stunts an organism's potential to fulfill and orgasms are the best thing in the world.

How can we define pornography? Is the pornographic always sensational? And is what was sensational 150 years ago still a thrill now? Is what was spiritual 150 years ago still spiritual now? Is voyeurism spiritual?

To have access to, is all the more inviting to penetrate. The desire to know how someone either survives or behaves in a private domestic sphere, in their own dirt, becomes all the more desirable the more precise the public image is.

It is usually implied that the voyeur is a man. Hence the popular notion of the "peeping tom."

Are the women in Degas's images of women washing real women? Is looking at these women bodies a cheap thrill or an expensive one?

When I ask him a sample of my submissions of different ages and backgrounds which crimes they have committed, they have admitted to speeding, urinating in public, buying and consuming illegal drugs, drunk driving, petty shoplifting, traveling without a ticket on public transport, and sometimes physical fights with other men orisodecine at protests. Crimes against women are never mentioned. Does this mean that crimes against women do not exist?

The punishment will simply not exist. Lots of people get away with crimes even with the most plentiful of evidence. Sometimes even with the most structured of evidence, a criminal in question will be made into a hero.

Is watching someone without that person's knowledge

Evidence in and of itself can produce the most extraordinary feelings of pathetickness to look at. Evidence is often a small sad thing in its materiality in comparison to the grandiosity of the act.

Surrealism is an omnipresent reality in modern life and some people are always watched more than others. Some people, in fact, feel entitled to watching others. So much so that this becomes a dim element of human existence.

PRIVATE LIFE

PART ONE

of pastel drawings of naked women washing and drying themselves in late 19th-century Paris. He said: "The nude has always been represented in poses which presuppose an audience. But my women are simple, honest creatures who are concerned with nothing beyond their physical occupations... it is as if you were looking through a keyhole at their innocence."

These works by Degas were both celebrated and criticized at the time for the originality of the "impassivity

These works by Degas were both celebrated and criticized at the time for the originality of the "ungraciously positioned" in which the women were depicted, and the painter's perspective of the works as if they

Viewer was looking over the women. This praise stemmed from an apparent inventiveness for the

time in terms of their perspective, looking more like camera shots than classically composed figures posing in easily understood and conscious portraiture. In these paintings, there is a sense that the women's preoccupied bodies were being zoomed into without

Degas never painted these women's faces. His skill was applauded. "Women can never forgive me; they hate me, they feel that I am disarming them. I show them in their courtesy."

The user selects the color corresponding to one of the numbers then uses it to fill in a delineated section of the canvas, in a manner similar to a coloring book. The act of ordering My Submissive men to complete a paint-by-numbers kit for Me is a way for them to have fun while creating a picture.

This is not unlike a John visiting a sex worker or a tourist visiting a city—a consumable experience of leisure that takes no responsibility for the culture. Tourist visits to a city—a consumable experience of politics, or well-being of the place or the person you pay to visit. It is widely understood that the women who posed for Degas were sex workers. Washing is one of the unseen labors of the sex workers, and women's work, regardless of their profession, often to clean up after men. I have tried to discover the exact amount of works by Degas of women washing themselves but I cannot find a number; it is, however, a lot.

Does this classify as an obsession? There is a bland innocence to these images of women's facelss, naked bodies being spied upon; the ordinariness of their naked bodies becoming what is most insidious about abuse: its banality.

Who watches the watcher?
its banality.

Reba Maybury

The impressionist artist, Edgar Degas created a series

"The nude has always been repressed in doses which drying themselves in late 19th-century Paris. He said: of pastel drawings of naked women washing and

presuppose an audience. But my women are simple, honest creatures who are concerned with nothing

be yond their physical occupations... it is as if you were looking through a keyhole at their innocence".

These works by Degas were both celebrated and criticized at the time for the originality of the "unusual

the painter's perspective of the works, as if the positions in which the women were depicted, and wherever was looking over the works. This praise

time in terms of their perspective, looking more like stemmed from an apparent invincibility for the

camera shots than classically composed figures posing in easily understood and conscious posture. In these paintings there is a sense that the viewer's

these parabangs, there is a sense that the women's preoccupied bodies were being zoomed into without their knowledge.

Degas never painted these women's faces. His skill was applauded. "Women can never forgive me; they hate

me, they feel that I am disarming them. I show them

"Paint by numbers" are self-contained painting kits designed to facilitate a pre-designed image. They generally include brushes, tubes of paint with numbered

The user selects the color corresponding to one of labels, and a canvas printed with borders and numbers.

The act of ordering My sublime men to complete a
of the canvas, in a manner similar to a coloring book.

paint-by-numbers kit for Me is a way for them to have an experience of art without being the artist, a relaxing activity for adults that bears no demands for creativity but instead relaxation.

This is not unlike a john visiting a sex worker or a tourist visiting a city—a consumable experience of

Leisure that takes no responsibility for the culture, politics, or well-being of the place or the person you

Pay to visit. It is widely understood that the women who posed for Degas were sex workers. Washing is one of the unseen labors of the sex work profession

and women's work, regardless of their profession, is often to clean up after men. I have tried to discover

Does this classify as an obsession? There is a bland innocence to these images of women's faces, naked bodies being spied upon; the ordinariness of their naked bodies now fades into art history. And I suppose that is what is most insidious about abuse: its banality.

Who watches the watcher?

INTRODUCTION

Watching the women from behind or with their faces turned away, as depersonalized, consumable bodies that do not look back. While Degas's heralded series seems to hide its inherent male dominance in subtle light and soft colors, the crude grittiness of the submissives reveals a brutal reality to the motifs.

In O-Overgarden's second space, several diffusers distribute a counterfactual version of Dior's college narrative. The face of the college for the last ten years is a savage, the French word meaning rough, offensive, or coarse, has been Johnny Depp, the actor simultaneously accused of domestic abuse by his ex-partner, Amber Heard, in two highly publicized court cases. During trial, Depp's defense team employed the recursive strategy, "deny, attack, and reverse victim and offender," he roles of aggressor and victim. In 2023 Johnny Depp renewed his contract with Dior for \$20 million, the largest ever men's fragrance deal.

“Managing” women doesn’t necessarily mean managing them as objects or as means to an end. By outsourcing menial labor of production, Maybury’s practice always out dynamics of domination and subjugation, even merging the roles of observing and observed, even segregating and victim, layered into both our gendered, interactive lives and our public, cultural institutions. If the dominantrix as a sex worker is typically seen as “dehumanized” fantasy—not unlike how the artist is here it is the submissives, and indeed also the visitors, that are put to work and watched, subverting and reworking the stereotypical image of who services who.

O—Overgaden, Maybury shows a 2025 painting of Maybury's artistic practice harnesses her role as a dominant matrix with the alias Misterss Rebbecca: most of her artworks are instruction pieces carried out by her tries based on paint-by-numbers kits. The series produces a suite of pastels on paper by the French impressionist painter Edgar Degas depicting working women—widely thought to be sex workers—ashaming. Shown in “unusually positions”, the frame linking female nudes are carrying out the unseen labor intimacy or sex work: keeping the body clean. this series, Degas's framing is inherently voyeuristic.

EAN: 9788794511298

Private Life

Private Life
Exhibition period: 30.08.2025 – 26.10.2025

Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K,
overgaden.org

